

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **D. B.**, nar. ..., bytem, zastoupeného JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou se sídlem AK Brno, Pekařská 21, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.8.2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 1.240,-Kč do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že rozhodnutím Magistrátu města Jihlavy, odbor dopravy č.j. ze dne 20.2.2012 (dále jen správní orgán I st.) byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f), bod 2 zákona o silničním provozu tím, že dne 11.9.2011 v 16:17 hod jako řidič motorového vozidla zn., reg. zn. překročil na dálnici D1, km 109 ve směru jízdy na Brno nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici (130 km/hod) o 60 km/hod. Silničním rychloměrem zn. PolCam PC 2006 mu byla hlídkou DO Policie ČR naměřena rychlost 196 km/hod. Po odečtení možné odchylky měřícího zařízení byla stanovena jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla 190 km/hod. Na základě výše uvedených skutečností byla žalobci správním orgánem. I. stupně uložena pokuta ve výši 8.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích správní orgán I. st. uložil obviněnému (v této věci žalobci) povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,-Kč. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo žalobci doručeno 8.3.2012 a ten proti němu podal v zákonné lhůtě odvolání, které bylo žalobcem následně doplněno o další skutečnosti, a to v souladu s rozsudkem NSS z 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115, a to:

Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy (§ 73 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) i v odvolání. Omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu z roku 2004 na řízení o přestupku nedopadá. Žalobce využil před správním orgánem II. stupně své právo uvádět nové důkazy a skutečnosti, a to především:

- Žalobce poukázal na porušení svého zákonného práva vycházejícího z Listiny základních práv a svobod, a to **právo osobní účasti** na projednání a s tím související další práva jako např. navrhnout důkazy a svědky (jelikož správní orgán I. stupně rozhodl v nepřítomnosti žalobce, a to i přes skutečnost, že žalobce trval na své osobní účasti na řízení a z jednání byl náležitě a v dostatečném předstihu omluven ze zdravotních důvodů).

- Žalobce dále poukazoval na tu skutečnost, že správní orgán I. stupně neuznal omluvu v podobě pracovní neschopnosti za relevantní a označil ji za účelovou, i když žalobce svou omluvu vždy řádně doložil kopií potvrzení o zdravotní neschopnosti. Žalobce poukázal v této souvislosti i na žádost z jeho strany na správní orgán I. stupně, ve které vzhledem ke svému špatnému zdravotnímu stavu žádal o přeložení celé věci k projednání v místě jeho bydliště, neboť cesta z Brna do Jihlavy vzhledem k jeho zdravotnímu stavu byla v době projednání nereálná. Žádost o delegaci výše uvedeného případu byla správním orgánem odmítnuta a omluva ve formě pracovní neschopnosti byla dle odůvodnění správního orgánu I. stupně shledána jako účelová. Ze strany správního orgánu však bylo toto pouze konstatováno a nebyl, jak vyplývá i z obsahu dotyčného spisu, proveden žádný podpůrný důkaz, který by objasnil rozporovanou skutečnost, i když ve světle současné judikatury byl takovýto postup správního orgánu I. stupně v nesouladu s platným zákonem, judikaturou a ustálenou praxí. *Hodnocení důkazů podle vlastního uvážení správního orgánu je myšlenkovou úvahou, při které usuzující přijímají jedno tvrzení a odmítají jiné, přičemž se opírá o logické, systematické, historické, pravděpodobnostní, věrohodnosti atp. úsudky, které zmiňuje v odůvodnění svého rozhodnutí. Takovýmto hodnocením však není, jestliže správní orgán důkaz pouze přijal a protichůdný důkaz jako nevěrohodný odmítl, aniž by zároveň vyslovil, proč tak učinil, když navíc nevyužil možnosti provést ke sporným skutečnostem další dostupné důkazy (9A 561/94 Vrchní soud v Praze, SoJ 270/1998).*

Nemá-li soud dostatečné podklady pro závěr, že žalovaný není nemocen, nebo že mu nemoc (se zřetelem k povaze nemoci a určenému léčebnému režimu) v účasti na jednání nebrání, tak nemůže bez dalšího uzavřít, že omluva neúčasti u jednání pro nemoc není důvodnou omluvou žalovaného ve smyslu § 153 b) o.s.ř. Na tom nemění nic ani to, pokud se žalovaný k soudu opakovaně dostaví přede dnem, na který je nařízeno jednání.

Usnesení Nejvyššího soudu ČR z 30.4.2001, sp. zn. 20Ccd0 2056/2000.

- Žalobce dále poukázal na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí způsobují jeho nepřezkoumatelnost. Za nepřezkoumatelné je třeba považovat rozhodnutí, které je nesrozumitelné např. pro vnitřní rozpornost, neurčitost nebo nejednoznačnost nebo které trpí nedostatkem důvodu. Takovým je rozhodnutí, které má nedostatky ve skutkových zjištěních proto, že rozhodovací důvody jsou opřeny o nezjišťované skutečnosti či o skutečnost, že nemá oporu v podkladech, nebo je zjištěna postupem v rozporu s právními předpisy. Za neodůvodněné je pak také považováno rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, jaké myšlenkové procesy a postupy ve spojení s podklady k rozhodnutí vedly správní orgán k předmětnému výroku o vině rozhodnutí. Správní orgán I. st. se pak pouze omezil na holé konstatování, že ze spisového materiálu vzal správní orgán za prokázané, že obviněný se předmětného dne dopustil protiprávního jednání. Dále správní

orgán I. st. pouze konstatoval, na podkladě kterých důkazů rozhodoval. Z výše uvedeného tedy není zřejmý myšlenkový proces správního orgánu I. st. vůči protiprávnímu jednání, hodnocení důkazů, jejich vypovídací hodnota a skutečnosti, které z těchto důkazů vyplývají.

- Dalším bodem, pro který bylo a je dle názoru žalobce napadené rozhodnutí nutno zrušit, je z hlediska absence vymezení subjektivní stránky přestupku, tedy zavinění. Jako každý znak skutkové podstaty přestupku, jsou i znaky subjektivní stránky přestupku předmětem dokazování. Ani tímto se však správní orgán I. stupně, potažmo i správní orgán II. stupně při svém rozhodování nezabýval a nezahrnul tuto námitku ani do svého odůvodnění, k dané námitce se správní orgán nevyjádřil vůbec, ani ve svém odůvodnění neuvedl, zda jej vzal v potaz či nikoli. Správní orgán I. st. potažmo i později II. stupně vůbec nevymezil subjektivní stránku zavinění a společenskou škodlivost údajného protiprávního jednání.

Krajský úřad kraje Vysočina pak vydal dne 30.8.2012 Rozhodnutí, ve kterém dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Jelikož žalobce se neztotožňuje s názorem dotčeného správního orgánu, a to zejména z důvodu, že celé řízení trpí vadami, které měly za následek nesprávné hodnocení důkazů a tím i nesprávné rozhodnutí ve věci samé, dále nebyl správním orgánem I. ani II. stupně dodržen zákonný postup, a to zejména zásada vyšetřovací, zásada ústnosti.

Proto žalobce podává žalobu, kterou odůvodňuje následujícími skutečnostmi:

Žalobce spatřuje porušení svého práva a zájmů chráněných zákonem, a to správním orgánem I. i II. stupně hned v několika bodech popsanych níže:

Žalovaný ve svém odůvodnění rozhodnutí tvrdí, že *omluvy obviněného doložené kopiemi rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti nevykazují žádné změny a správní orgán I. st. vycházel z podstaty účelu omluvy, který nelze stále dokládat stejnou kopií listiny.* S takovým tvrzením žalovaného se žalobce neztotožňuje, neboť žalobce ve všech případech své omluvy z nařízeného jednání správnímu orgánu doložil kopií jediného mu dostupného důkazu, tj. že žalobce se nachází ve stavu práce neschopného. Správní orgán žalobce nikdy nevyzval, aby doložil nějaký další doklad dokazující pracovní neschopnost, ani sám z vyšetřovací povinnosti nekontaktoval lékaře, aby mu tento odpověděl na dotazy týkající se zpochybňované pracovní neschopnosti žalobce. Žalovaný měl po celou dobu k dispozici kontakt na ošetřujícího lékaře žalobce, neboť tento je součástí rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti v části razítka zdravotnického zařízení.

Žalovaný dále tvrdí, že *účelovost omluv lze spatřit i v tom, že obviněný si nepřebíral zásilky.*

K tomu žalobce uvádí, že jak je možné zjistit ze spisového materiálu správního orgánu, žalobce měl téměř po celou dobu trvání řízení ustanoveného zástupce pro doručování, který poštu po celou dobu řádně přebíral, žalobce tedy neměl nadále povinnost zásilky mu správním orgánem zasílané přebírat a toto mu nemůže tedy být bráno k tíži.

Dále pak v odůvodnění rozhodnutí žalovaného uvedeno, že *povinnost dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán I. st. splnil a na základě nezvratných důkazních prostředků vydal napadené rozhodnutí.* K tomu žalobce dodává, že není patrné, jaké důkazní

prostředky měl správní orgán II. st. namysli, neboť tyto zde nebyly uvedeny. Dále pak žalovaný poukazuje na tu skutečnost, že po celou dobu řízení před žalovaným žalobce uváděl, že spatřuje rozpor mezi skutečnostmi zjištěnými správním orgánem I. st. a skutečnostmi tak, jak byly vnímány žalobcem. Dále uvádí, že neměl možnost se k celé věci vyjádřit a navrhnout další důkazy, neboť i když byl z řízení náležitě omluven, správní orgán I. st. rozhodl o věci bez provedení důkazů, jak výpovědi žalobce, tak výpovědi příslušníků Policie ČR, což je v přímém rozporu se současnou judikaturou: *Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze ji však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám (dle rozsudku NSS ze dne 22.1.2009, č.j. 1As 96/2008 – 115).* Výslech příslušníků Policie ČR, kteří v době údajného spáchání přestupku byli tomuto přítomni, je dle názoru žalobce pro celou věc klíčový, neboť jenom tito mohou odpovědět na otázku, zda měli žalobce po celou dobu, kdy probíhal zásah pod dohledem, zda tedy nemohlo dojít k záměně osoby považované za pachatele přestupku, zda byl přístroj, kterým hlídka Policie ČR měření prováděla, správně nastaven, kalibrován a udržován, popřípadě zda byla naplněna jak formální, tak materiální stránka přestupku tj. zda na dálnici byl provoz či nikoliv, zda tedy zde bylo alespoň předpokládané riziko, že by žalobce mohl někoho svým jednáním ohrozit či omezit.

Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že *v odvolání není jediná věcná námitka, která by hovořila ve prospěch obviněného, obstrukce jsou tak jedinou možností, jak se vyhnout postihu za přestupek.* Dle názoru žalobce žalovaný předjímá okolnosti, které nemá a při rozhodování neměl ničím podložené, kdy tyto okolnosti jsou založené pouze na osobním vnímání celé věci a neslučují se se základní zásadou správního práva, a to nestranností rozhodující osoby. Zdravotní stav žalobce v době probíhajícího řízení u správního orgánu I. st. je okolností zcela nezávislou na vůli žalobce, nemůže mu tedy toto být dáváno k tíži. Žalobce neměl v úmyslu se vyhýbat řízení, pouze trval na zachování jeho práv jakožto v té době osobě podezřelé, a to právo se ke všem důkazům vyjádřit, případně navrhnout další důkazy, které by dle názoru žalobce měly na posuzování celé věci zásadní význam. Jelikož však v době probíhajícího řízení před správním orgánem I. st. žalobce závažně onemocněl, nemohl takto v termínech správním orgánem I. st. mu nařízených vyhovět v osobní účasti na řízení, to však není důvodem k tomu, aby správní orgán bez jakýchkoliv dalších důkazů označil onemocnění žalobce za účelové a zbavil tak žalobce jeho práv zaručených mu jak Listinou základních práv a svobod, tak zákonem, tj. práva na osobní účast na řízení.

Žalovaný dále k námitce žalobce uvedl, že *odvolací orgán posoudil omluvy zaslané obviněným a má za to, že lze jednoznačně vyvodit jejich účelovost. Nejen, že se obviněný vždy omluvil těsně před termínem ústního jednání – nejde tedy o omluvy včasné, nikdy se také nesnažil o domluvení jiného vhodného termínu, pouze se vždy pasivně omlouval ze stanoveného termínu.*

Žalobce se omlouval z nařízeného jednání ze zdravotních důvodů, tudíž nemohl dříve, než pár dní před nařízeným jednáním vědět, zda se jeho stav zlepší natolik, aby mohl absolvovat náročnou cestu do sídla správního orgánu I. st. či nikoliv. Nemoc jako taková je natolik specifická, že není v lidských silách vědět, kdy nastane ani kdy skončí. Jak je však možné dohledat ve spisovém materiálu, žalobce zasílal omluvu z nařízeného jednání vždy tak, aby s ní byl správní orgán obeznámen ještě před začátkem jednání, a to zpravidla v několikadenním předstihu.

Pokud jde o pasivitu ze strany žalobce, správní řízení je zatíženo zásadou oficiality a tedy není a nikdy nebyl žalobce povinen být v řízení před správním orgánem v postavení strany aktivně se podílející na řízení a tak mu toto nemůže být kladeno k tíži.

Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že v případě přestupkového řízení je na místě vyžadovat náležitě omluvy, neboť vzhledem k jednoroční prekluzivní lhůtě se omluvy stávají často předmětem obstrukčního jednání. Z postupu obviněného je zřejmé, že tomu bylo tak i v tomto případě. O tom svědčí i skutečnost, že na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti obviněného je jako zaměstnavatel uvedena společnost, v níž má obviněný postavení statutárního orgánu (jednatel).

K tomu žalobce uvedl, že pracovní zařazení žalobce je pro celou věc zcela irelevantní a nemá to s případem co dočinění. Žalobce se domnívá, že toto nemá, ani nemůže mít potřebnou důkazní váhu, takovou, aby bylo z pracovního zařazení žalobcem možné dovozovat, že díky tomu, že působí jako jednatel společnosti, se dopouští obstrukčního jednání vůči správnímu orgánu I. stupně či žalovanému.

Žalovaný dále uvádí, že policisté při kontrole vozidla dostatečně ztotožnili řidiče a není tak pochyb o tom, že řidičem v době přestupkového jednání byl právě obviněný.

Žalobce trval na tom, jak již uvedl, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám (rozsudek NSS č.j. 1As 96/2008 – 115). Žalovaný tudíž nemůže s určitostí tvrdit, že osoba hlídkou kontrolovaná se nutně musí shodovat s osobou, která se měla dopustit přestupkového řízení. Nebyl proveden výslech policistů, a to ani žalovaným ani správním orgánem I. st., žalovaný tak nemůže předjímat na základě kusých důkazů, které nebyly nějak doplněny, že osoba kontrolovaná se shoduje s osobou, která se měla dopustit domnělého přestupku.

Žalobce je přesvědčen, že postupem správního orgánu mu byla odňata možnost hájit se před správním orgánem, čímž byla porušena správním orgánem **zásada ústnosti**, tj. práva zúčastnit se projednání přestupku, které je garantováno nejen správním řádem a zákonem o přestupcích, nýbrž i Listinou základních práv a svobod. Porušení práva na spravedlivý proces, resp. práva na soudní a jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny je v případě žalobce, konkrétně v porušení práva, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), a procení práva na rovnost v řízení s ostatními účastníky (čl. 37 odst. 3 Listiny). Podle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Ust. čl. 38 odst. 2 Listiny se zárukami práva na spravedlivý proces podle č. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších protokolů (dále jen Úmluva), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburgu vykládá pak pojem trestního obvinění autonomně a vychází jen z jeho materiálního chápání. Autonomní obsah pojmu trestního obvinění pak vyložil např. v případě Entel proti Nizozemí (1976). Podle jeho rozhodnutí není formální klasifikace deliktu podle vnitrostátního práva jediným rozhodujícím kritériem, nýbrž je spíše východiskem pro úvahu soudu. Dalším faktorem je povaha samotného deliktního

jednání. V úvahu je třeba vzít též povahu a tvrdost sankce. Z hlediska judikatury Evropského soudu pro lidská práva lze řízení o přestupku považovat za řízení, v němž se rozhoduje o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Tomuto závěru svědčí v první řadě všeobecná povaha přestupku a řízení o nich: zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, je obecným právním předpisem pro postih protispoločenských činů v nejrůznějších odvětvích práva. Pro tento závěr hovoří dále punitivní povaha i tvrdost sankcí, které za spáchání přestupku mohou být uloženy. V úvahu je třeba vzít i subsidiární poměr trestných činů k přestupkům (přestupek a trestní čin se odlišují v zásadě pouze mírou společenské škodlivosti). Konečný i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním.

Je-li řízení o přestupku řízením o oprávněnosti trestního obvinění, požívá obvinění proti němu ve smyslu č. 6 odst. 1 Úmluvy dalších minimálních práv: mimo jiné práva mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby, práva obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky k zaplacení obhájce, práva, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují a práva vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě (viz. čl. 6 odst. 3 písm. b), c) a d) Úmluvy). Efektivní uplatnění všech těchto práv samozřejmě předpokládá, že obviněnému budou vytvořeny podmínky proto, aby projednání trestního obvinění mohl být přítomen. Z tohoto důvodu také čl. 38 odst. 2 Listiny prohlašuje právo každého, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti za právo základní, požívající ústavněprávní ochrany (srov. Nález ÚS sp. zn. II. ÚS 788 02).

Aplikovatelnost čl. 38 odst. 2 Listiny na řízení o přestupcích lze ostatně dovodit i z názvu hlavy páté Listiny (právo na soudní a jinou právní ochranu) i vzhledem k obecnému charakteru práv garantovaných v čl. 37 a 38 Listiny.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že právo osobní účasti na projednání a s tím související další práva, jako např. navrhnout důkazy a svědky, jsou v řízení o přestupku garantována Listinou základních práv a svobod a Úmluvou o lidských právech. Porušením těchto práv by bylo základním zásahem do odvolatelových osobnostních práv, kdy řízení o přestupku při stávajících okolnostech by bylo zatíženo neodstranitelnou vadou postihující řízení samé. Doklad o pracovní neschopnosti či lékařská zpráva označující stav pacienta za stav odpovídající pracovní neschopnosti je pak bez dalšího vždy i soudy akceptován jako natolik závažný zdravotní stav osoby, který neumožňuje dostavení se k ústnímu projednání přestupku či k jednání soudu. Žalobce poukázal na skutečnost, že vědom si svého dlouhodobě závažného zdravotního stavu, se u správního orgánu I. stupně domáhal postoupení celé věci do místa trvalého bydliště, aby tak mohl lépe prosazovat svá zákonná práva a zájmy chráněné zákonem, neboť jak již žalobce několikrát sám recenzoval správnímu orgánu I. stupně, cesta do města Jihlavy je při jeho současném závažném zdravotním stavu takřka nemožná a znamenala by pro něj možná další nemalá zdravotní rizika. Nehledě na skutečnost, že i kdyby žalobce nedbal na svůj vážný zdravotní stav a na předvolání správního orgánu by se dostavil ve stanoveném datu k projednání přestupku, dopustil by se tímto porušení své povinnosti, které mu ukládá ust. § 56 odst. 2 zákona č. 186/2006 Sb., který stanoví povinnost zdržovat se v době dočasné pracovní neschopnosti v místě pobytu a dodržovat rozsah a dobu povolených vycházek. Místem pobytu dočasně práce neschopného pojištěnce je místo, které pojištěnec sdělil ošetřujícímu lékaři při vzniku

dočasné pracovní neschopnosti, nebo místo, na které změnil pobyt v souladu s odst. 3 zákona č. 186/2006 Sb. Jak z výše uvedeného vyplývá, účast žalobce na ústním projednání byla v době, kdy byl k ústnímu jednání předvolán, pro něho zcela nemožná jak po zdravotní stránce, tak po stránce právní.

Citoval pak z rozsudku NSS č.j. 7As 9/2009 – 66 ... *Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. NSS proto uzavírá, že obviněný z přestupku má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl.36 odst. 2 Listiny.*

Pokud tedy existovala důvodná pochybnost správního orgánu vůči doložené omluvě, měl takovou pochybnost následným dokazováním odstranit, nikoliv bez dalšího věc projednat v nepřítomnosti žalobce. Žalobce pak poukázal na další rozsudek NSS č.j. 2As 16/2008 – 45, v němž se uvádí „...NSS zde vychází zejména z průběhu správního řízení a postupu správního orgánu I. stupně v něm, kdy po doručení písemné omluvy z účasti na ústním jednání dne 16.12.2005 byli žalobce i jeho právní zástupce znovu k ústnímu jednání předvoláni, tentokrát na den 20.1.2006. I z tohoto jednání se žalobce pro nemoc omluvil, nicméně v tomto případě pracovní neschopnost doložil průkazem práce neschopného občana. Přestože podle tohoto dokladu pracovní neschopnost započala teprve od 9.1.2006, správní orgán I. stupně z této skutečnosti pro žalobce nevyvodil žádné důsledky a opětovně jej uvědomil o dalších termínech ústního jednání. Žalobce tak mohl oprávněně být v dobré víře, že správní orgán I. stupně nahlížel na jeho dosavadní omluvy z ústního jednání jako na náležité a důvodné a že jeho nemoc, resp. pracovní neschopnost jako dostatečný důvod akceptoval. Vydal-li tedy 19.4.2006 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku, aniž vydání rozhodnutí předcházelo nařízené ústní jednání podle § 74 zákona o přestupcích, na němž by žalobci umožnil uvést podstatné skutečnosti, nelze takový postup akceptovat ...“.

Pokud se tedy již ve dvou předchozích případech odvolatel řízení z ústního projednání omluvil a správní orgán I. st. tyto omluvy akceptoval, mohl tak důvodně předpokládat, že i následující omluva doložená dokladem o pracovní neschopnosti bude správním orgánem I. stupně akceptována, a nelze tedy třetí omluvu bez dalšího dokazování prohlásit za účelovou. Dospěl-li správní orgán I. stupně k závěru, že omluvy odvolatele jsou toliko účelové a směřují k vyhýbání se správnímu řízení, pak si měl před vydáním rozhodnutí zjistit, zda pracovní neschopnost žalobce stále trvá. V případě kladné odpovědi by odvolatel musel prokázat trvání

pracovní neschopnosti, případně, byla-li již ukončena, může správní orgán I. stupně znovu nařídit ústní jednání. Nelze však v této souvislosti přehlédnout ani to, že odvolatel sám např. výslovně přislíbil, že správnímu orgánu I. stupně skončení pracovní neschopnosti oznámí. Závažnější pochybení však odvolatel spatřuje v tom, že správní orgány I. stupně zcela opomíjejí důsledky, s nimiž jiné právní předpisy spojují možné nedodržení léčebného režimu práce neschopným občanem. Nelze přitom argumentovat ani tím, že odvolatel nepožádal svou ošetřující lékařku o stanovení vycházek; žádat o povolení vycházet je právem práce neschopného občana a nikoliv jeho povinností; navíc zájem o stanovení vycházek se významně odvíjí od subjektivního posouzení vlastního zdravotního stavu samotným práce neschopným občanem, takže i když z pracovní neschopnosti jednoznačně vyplývá, že účastník řízení má stanovené vycházky, nelze dovozovat, že se mohl dostavit k ústnímu jednání, jelikož správnímu orgánu není znám aktuální zdravotní stav práce neschopného občana ve vztahu ke dni ústního projednání, takže nelze argumentovat okolností, kdy si odvolatel dle správního orgánu I. stupně mohl zvolit zmocněnce k zastupování pro celé řízení. Zvolit si zmocněnce dle ust. § 20 odst. 1 přestupkového zákona je právem žalobce, nikoliv jeho povinností, kdy takovýto postup, tedy nezvolení si zmocněnce, nemůže být kladeno žalobci k tíži, kdy z výše uvedeným ustanovením je pouze garantováno jeho právo na spravedlivý proces.

Při posuzování omluvy z ústního projednání odvolatel odkázal na zákonný postup při správním uvážení příslušného správního orgánu, s odkazem na ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Dle ust. § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. *V souvislosti se zjišťováním podkladů pro rozhodnutí je výslovně zdůrazněna zásada objektivního nestranného přístupu, kdy ve správním řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti (Vedral J., správní řád komentář, Bova Polygon, Praha 2006 str. 335).*

Pokud měl tedy správní orgán I. st. a žalovaný vůči předložené omluvě odvolatele z jednání pochybnosti (v případě, že omluva byla řádně účastníkem řízení doložena), musí vlastním šetřením tyto pochybnosti potvrdit nebo rozptýlit, a to např. kontaktováním příslušného lékaře, který rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vydal nebo kontaktováním příslušného úřadu správy sociálního zabezpečení, zda-li pracovní neschopnost trvá, popř. a to v krajních mezích si předvolat ošetřujícího lékaře. Jestliže tak správní orgán I. st. neučinil, porušil zásadu zákazu zneužití správního uvážení stanovenou v ust. § 2 odst. 2 správní řád, dle kterého správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, dále pak za porušení zásady ochrany dobré víry stanovenou ust. § 2 odst. 3 správního řádu, dle kterého správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Je pak zřejmé, že při současném zdravotním stavu odvolatele, je tento zásah zcela nepřiměřený.

Dále pak žalobce poukázal na nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kdy napadal nedostatky odůvodnění rozhodnutí. Za neodůvodněné, jak uvedl, je pak také považováno rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, jaké myšlenkové procesy a postupy ve spojení s podklady k rozhodnutí vedly správní orgán k předmětnému výroku o vině rozhodnutí. Správní orgán I. st. se pouze omezil na holé konstatování, že ze spisového materiálu vzal správní orgán za

prokázané, že obviněný se předmětného dne dopustil protiprávního jednání. Dále správní orgán I. st. pouze konstatoval, na podkladě kterých důkazů rozhodoval. Z výše uvedeného tedy není zřejmý myšlenkový proces správního orgánu vůči protiprávnímu jednání, hodnocení důkazů, jejich vypovídací hodnota a skutečnosti, které z těchto důkazů vyplývají, což je v rozporu s odbornou literaturou (např. Vedral J. správní řád komentář, Bova Polygon, Praha 2006, str. 406). Nejprůlehlavěji lze na daný případ použít rozsudek NSS č.j. 4As 5/2003 – 52: „... Z textu tak není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů, či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobu a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy... Rozsudek krajského soudu tak postrádá onu úplnost, srozumitelnost a přesvědčivost, která je ze strany zákona předpokládána a v případě krajského soudu i důvodně očekávána a NSS pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost nemůže vůbec posoudit, zda v kasační stížnosti stěžovatelem vznesené námitky jsou průlehlavé či nikoliv ... V této souvislosti je třeba připomenout, že uvedená pochybení při vyhodnocování rozsudku zakládají nejen jeho nepřezkoumatelnost, ale současně též jeho protiústavnost, neboť stěžovateli nebyla poskytnuta náležitá ochrana jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny“. Správní orgán I. st. a žalovaný se pak v napadené rozhodnutí omezily pouze na holé konstatování, že ze spisového materiálu vyplývá, že dne 11.9.2011, dále pak viz. str. 3 napadeného rozhodnutí. Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení bezpečně zjištěno, že obviněný jednak byl řidičem vozidla, jednak porušil ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, v důsledku čehož spáchal přestupek kladený mu za vinu. Z napadeného rozhodnutí jak správního orgánu I. st., tak žalovaného není vůbec zřejmé, ze kterých provedených důkazů tyto skutečnosti vyplývají (obzvláště pak ve vztahu k řidiči vozidla), kdy zcela absentuje myšlenkový proces správního orgánu I. st. i žalovaného k provedeným důkazům. Žalobce poukázal na skutečnost, že nebyl osobou řidiče zastaveného vozidla, byl pouze osobou, která na místě řešila se zasahujícími policisty předmětný přestupek. Zjevným omylem byl příslušníky PČR označen za osobu, která se měla dopustit předmětného přestupku. Dále pak zdůraznil absenci vymezení subjektivní stránky přestupku – zavinění, kdy zavinění je dle dostupné odborné literatury vykládáno jako: vnitřní psychický vztah člověka k určitým skutečnostem, jež zakládají přestupek, ať již vytvořený pachatelem nebo objektivně existující bez jeho přičinění již v době činu. Složky, které tvoří zavinění, je složka vědění a složka volní. Volní složkou se rozumí chtění nebo srozumění. Jestliže pachatel rozhodné skutečnosti nechce ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah. Jako každý znak skutkové podstaty přestupku jsou i znaky subjektivní stránky předmětem dokazování. Závěr o tom, zda skutek je zaviněný či nikoliv a pokud je zaviněný, o jakou formu zavinění jde, musí být podložen skutkovými zjištěními na podkladě dokazování, právě tak jako závěr o objektivních znacích přestupku. Jestliže chybí zavinění, třeba jen ve vztahu k jedinému ze znaků, na něž se musí vztahovat, není skutková podstata naplněna po subjektivní stránce a je tedy vyloučena odpovědnost za takové protiprávní jednání. Správní orgány obou stupňů vůbec nevymezily subjektivní stránku zavinění a společenskou škodlivost protiprávního jednání, přičemž úmyslné či nedbalostní zavinění a společenská škodlivost daného jednání, tedy porušení zájmu chráněného zákonem, dle ust. § 4 zákona o přestupcích, jsou obligatorními znaky pro určení výše sankce v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, kdy při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za níž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Z napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného není zřejmé, které skutečnosti, okolnosti, následek a způsob spáchání, byly při uložení pokuty brány jako polehčující či přitěžující okolnosti, není tedy zřejmé, proč správní

orgán I. st. zvolil uloženou sankci a proč žalovaný tuto sankci potvrdil. K dané problematice zaujal postoj i Krajský soud v Brně ve svém rozsudku 57Ca 14/2007 – 81: „*Pokud z odůvodnění rozhodnutí není patrná zásadní úvaha správního orgánu o tom, proč z daného skutkového stavu vyvozuje naplnění konkrétní skutkové podstaty správního deliktu a proč za takové jednání žalobci uložena pokuta v určité výši, pak nesrozumitelnost takového odůvodnění vylučuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Druh a výměra trestu musí odpovídat § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, a to blíže nezodůvodní, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nezákonné.*“

Poukázal rovněž na skutečnost, že dne 20.2.2012 byl žalobce nezákonně vyzván k doplnění podání. Z předmětné výzvy je patrné, že nebyla stanovena lhůta k provedení úkonu ve smyslu ust. § 39 odst. 1 správního řádu, přičemž zákon tento institut výslovně požaduje ve smyslu ust. § 37 odst. 3 správního řádu.

Je zjevné, že správní orgán nepřiměřeným a nezákonným postupem žalobce krátil na právech na spravedlivý proces, kdy naprosto neformálním, nezákonným a libovolným způsobem vyzval žalobce k doplnění podání, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti řízení, jelikož pokud by rozhodl zákonnou formou, tedy usnesením, bylo by přípustné se proti danému usnesení odvolat k nadřízenému orgánu.

Žalovaný dle názoru žalobce při svém rozhodování pochybil, když se při svém rozhodování omezil pouze na to, že konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá naplnění skutkové podstaty přestupku. Je však zcela nepřezkoumatelné v rámci zásady volného hodnocení důkazů, z jakých konkrétních listinných či jiných důkazů vycházel a které měly toliko potřebnou důkazní váhu. Jak z výše uvedeného je zjevné, žalovaný i správní orgán I. st. postupovaly v rozporu se zákonem o přestupcích, konkrétně z ust. § 2 a § 3 zákona č. 200/1990 Sb., kde v ust. § 2 odst. 1 uvedeno, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Z výše uvedeného přímo vyplývá povinnost správního orgánu zjistit, nejen zda se přestupek stal, kdo jej spáchal, ale především druh zavinění pachatele přestupku. Správní orgán jak I. tak II. stupně tak pochybil, když se otázkou zavinění ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. S většinou námitek žalobce se žalovaný vůbec nevypořádal, pouze slepě konstatoval závěry správního orgánu I. stupně bez vlastního náhledu na celou problematiku.

Žalovaný ve svém rozhodnutí cituje úryvek z judikátu NSS č.j. 7As 9/2009 – 66, ve kterém vyzdvihuje větu *Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečnými pro jeho další přeložení.*

K tomu žalobce uvedl, že aplikovatelnost judikátu nemůže být pojednávána pouze vytrhnutím části judikátu z kontextu. Uvedený judikát ve svém celém znění naopak judikuje ochranu presumpce neviny ve vztahu podezřelého a omluvy z nařízeného jednání a tedy dodržování zásady, že v pochybnostech vždy ve prospěch obviněného. V řízení o přestupcích platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda se obviněný z přestupku odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku zjištěný skutkový stav věci. Pokud správní orgán nebere uvedené pochybnosti v úvahu při svém rozhodování, jde o vadu řízení, která má za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

- z § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, které hovoří nikoliv o „omluvě předem“, ale o „náležité omluvě“, resp. o „bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu“, nelze dovozovat, že tato omluva musí být nezbytně učiněna před provedením samotného úkonu správního orgánu. Právě naopak i omluva s určitým odůvodněným časovým odstupem po události, která bránila obviněnému z přestupku v účasti u ústního jednání (např. náhlé onemocnění, úraz, hospitalizace, upoutání na lůžko, které brání uvedené omluvě), může podle konkrétních okolností splňovat znaky náležité či bezodkladné omluvy správnímu orgánu.

Ze všech důvodů uvedených v žalobě žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného z 30.8.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se zcela odkazuje na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí, je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhoval, aby byla zamítnuta.

Krajský soud v Brně z připojených správních spisů zjistil následující skutečnosti: 11.9.2011 policejní hlídka vypsala ručně předtištěný formulář Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, z něhož vyplynulo, že žalobce D.B., nar., bytem, (uvedeno dále číslo průkazu totožnosti, řidičský průkaz evidenční číslo), kdy bylo uvedeno, že dne 11.9 v 16:17 hod bylo hlídkou ve složení nstržm. a nstržm předepsaným a bezpečným způsobem zastaveno vozidlo tov. zn., rz., které řídil řidič D.B. na dálnici č. I v km 119 ve směru jízdy na Brno v k.o. Důvodem zastavení tohoto vozidla bylo to, že uvedenému řidiči byla naměřena služebním zařízením PolCam rychlost 196 km/h, po odečtení tolerance byla výsledná rychlost 190 km/h. Na výše uvedené komunikaci je rychlostní limit 130 km/h. Dále uvedeno, že hlídka D526 měla měřené vozidlo neustále na dohled, tudíž není pochyb, že by došlo k záměně vozidla. Řidič byl vyzván k předložení dokladů potřebných pro provoz a řízení motorového vozidla, toto udělal. Kontrolou vozidla nebyly zjištěny žádné nedostatky. Následně bylo řidiči D. B. sděleno, čeho se dopustil. Byl mu řádně vysvětlen postup ve věci. Jelikož se jedná o překročení rychlosti mimo obec o 50 km/h a více, tento přestupek nelze s ohledem na uvedené řešit blokovou pokutou, tudíž bylo s řidičem D. B. sepsáno oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Uvedeno, že D. B. je podezřelý z porušení ust. § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a ze spáchání přestupku podle § 125 c) odst. 1 písm. f), bod 2, zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

V kolonce vyjádření přestupce k okolnostem, které jsou mu kladeny za vinu, je tato kolonka vyškrtuta a stejně tak u podpis přestupce, tedy není tam podpis přestupce, pouze podpis policisty a svědka nstržm. Dále na CD je přiložena fotodokumentace k uvedenému přestupkovému jednání, dále výpis z evidenční karty řidiče D. B., a ověřovací list silničního rychloměru PolCam PC 2006 v č. Ověřovací list má č. 237/10, datum vystavení je 12.11.2010, když vyplývá, kdo tohoto dne provedl ověření s tím, že konec platnosti ověření je 11.11.2011.

31.10.2011 zaslal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy žalobci oznámení o zahájení správního řízení o přestupku, kdy přestupkové jednání je v oznámení popsáno a současně

předvolal obviněného z přestupku k projednání přestupku na 6.12.2011. Předvolánku k nařízenému jednání žalobce obdržel 3.11.2011.

5.12.2011 požádal žalobce o omluvu z nařízeného jednání ze zdravotních důvodů a předložil kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti I. díl, z něhož vyplývá, že jmenovaný je práce neschopen od 29.11.2011 a neschopenka byla vystavena soukromým praktickým lékařem, když na razítku je uvedeno jeho jméno a příjmení, adresa a číslo telefonu. Současně požádal o postoupení věci ke správnímu orgánu v místě jeho bydliště, a to s ohledem na přetrvávající zdravotní problémy, když s ohledem na vzdálenost a současný zdravotní stav je projednání přestupku na úřadu v Jihlavě pro žalobce více než problematické, extrémně zatěžující a náročné a současně pak zjevně nevhodné. Poukázal na to, že pokud by bylo jeho žádosti vyhověno, bude správní řízení vedeno rychleji, hospodárněji a zbytečně by nezatěžovala účastníky řízení, a to již s ohledem na zmíněný zdravotní stav, když jmenovaný je jediným účastníkem řízení. Žádal, aby věc byla postoupena k vyřízení na Magistrát města Brna, odbor dopravně správních činností. Současně založil do spisu plnou moc, v níž zmocnil konkrétní osobu k přebírání veškerých písemností souvisejících s probíhajícím správním řízením o přestupku na Magistrátu města Jihlavy.

9.12.2011 zaslal správní orgán žalobci další předvolání k nařízenému jednání na den 11.1.2012, na odbor dopravy Magistrátu města Jihlavy. Zmocněnkyně žalobce převzala toto předvolání za žalobce 20.12.2011, současně bylo zasíláno i žalobci na adresu, kdy bylo na obálce poštou uvedeno doslat na adresu a uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí 12.12.2011.

9.1.2012 obdržel Magistrát města Jihlavy omluvu žalobce z nařízeného jednání, a to, jak uvedeno, v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a současně žalobce zaslal stížnost proti postupu správního orgánu ve věci žádosti žalobce dle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích, k přeložení projednání přestupkové věci k Magistrátu města Brna. K omluvě žalobce předložil kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce, kde byla uvedena adresa pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti, kdy z této neschopenky vyplynulo, že neschopenka byla vystavena 4.1.2012 a je na ní podpis a razítko stejného soukromého praktického lékaře jako v předchozí neschopence. V kolonce „Povolené vycházky ode dne“, nic neuvedeno.

Ve spise se pak nachází vyřízení stížnosti z 18.1.2012, kdy Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy uvedl, že po prošetření skutečností ve stížnosti uvedených správní orgán stížnost neshledal důvodnou. Toto bylo doručeno zmocněnkyni žalobce 30.1.2012.

11.1.2012 zaslal Magistrát města Jihlavy žalobci opět předvolání k ústnímu jednání na adresu, a to na den 31.1.2012 a zaslal toto také zmocněnkyni žalobce, které bylo předvolání doručeno 19.1.2012 (u žalobce opět uvedeno – doslat na a vloženo do schránky 24.1).

30.1 obdržel Magistrát města Jihlavy omluvu z nařízeného jednání, v níž uvedeno, že omluva je ze zdravotních důvodů, kdy zdravotní neschopnost stále trvá, a to od 4.1.2012, což doložil žalobce kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti II. díl, kde uvedeno, že neschopen práce je žalobce od 4.1.2012, v kolonce povolené vycházky, není nic uvedeno, v kolonce neschopen práce do není rovněž nic uvedeno a pod tím razítko a podpis stejného praktického lékaře, včetně adresy a telefonu.

31.1.2012 zaslal Magistrát města Jihlavy opět žalobci Předvolání k ústnímu jednání na den 20.2.2012, když toto předvolání zmocněnkyně žalobce obdržela 13.2 a předvolánka byla zasílána opět samotnému žalobci (není uvedeno doslat na a zasilka vložena do schránky 14.2).

20.2.2012, jak vyplývá z podacího razítka Magistrátu města Jihlavy, tento obdržel opět omluvu žalobce z nařízeného jednání, a to ze zdravotních důvodů, což doložil kopii Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, II. díl, kde uvedeno, že žalobce je práce neschopen od 4.1.2012, v kolonce neschopen práce do, není uvedeno nic a v kolonce záznamy ošetřujícího lékaře, lékaře a pracovníka OSSZ popř. jiného příslušného orgánu nemocenského pojištění, kde se vypisují např. data ošetření nebo kontroly, není rovněž uvedeno vůbec nic.

Z Protokolu o ústním projednání přestupku z 20.2.2012 bylo pak zjištěno, že tohoto dne přestupek žalobce správní orgán projednal, když uvedeno, že po řádném předvolání, bez řádné omluvy se obviněný z přestupku nedostavil. Byla konstatována poučení dle příslušných ustanovení zákona o přestupcích a správního řádu, konstatována podstata obvinění, konstatovány omluvy k nařízeným jednáním a uvedeno, že správní orgán po posouzení dosavadního průběhu řízení poslední omluvu neuznal. Své rozhodnutí opírá především o fakt, že ve věci již byly v době od 31.10.2011 nařízeny čtyři termíny ústního jednání o přestupcích a obviněný se ze všech nařízených termínů těsně před konáním jednání vždy ze zdravotních důvodů omluvil a toto dokládal kopiemi rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Uvedeno, že poslední tři omluvy jsou doloženy rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti s č.a vystavené jsou 4.1.2012. Kromě toho, že ve dvou případech je okopírován II. díl a v jednom případě první díl rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, není mezi kopiemi jakýkoliv rozdíl (např. o lékařské kontrole, jiné číslo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti apod.). Uvedeno, že není tak věrohodně doloženo, že pracovní neschopnost dále trvá. Uvedeno pak, že správní orgán I. vychází taktéž z judikatury NSS, kdy citováno z rozsudku č.j. 7As 28/2009 – 99, a konstatováno, že v rozsudku se výslovně uvádí: „...*Jak již bylo uvedeno podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení...*“. V protokolu pak uvedeno, že správní orgán nebagatelizuje zdravotní stav obviněného, ale ten není důvodem proto, aby se obviněný vyvinil z protiprávního jednání. Stejně tak je s podivem, že obviněný na adrese trvalého pobytu, kterou má uvedenou v rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, nepřebírá poštu a pro tento úkon si jako zmocněnce zvolil jiného. Pokud je obviněný schopen pověřit zmocněnce k přebírání veškerých písemností, je si jistě vědom skutečnosti, že má možnost zmocněnce pověřit i zastupováním ve správním řízení. Opakované omluvy těsně před nařízeným ústním jednáním vnímá správní orgán jako účelové jednání s cílem dosáhnout prekluze přestupku dle ust. § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedeno, že správní orgán je na základě zásady legality povinen stíhat všechny delikty, o nichž se dozví. Akceptace přístupu obviněného k věci by znamenala, že správní orgán I. st. rezignoval na zákonný postup při stíhání protiprávního jednání. Z těchto důvodů je věc projednána v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedeno, že na tyto důsledky byl obviněný v předvolání řádně upozorněn. Citováno ust. § 59, § 37 odst. 4 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

Dále v protokolu uvedeno, že správní orgán při ústním jednání provedl důkaz listinou ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu, kdy touto listinou je přestupkový spis Policie ČR, které tvoří oznámení o přestupku, oznámení o přestupku sepsané na místě, videozáznam přestupku a ověřovací list silničního rychloměru zn. PolCam PC 2006 v.č. Uvedeno, že spis je doplněn o výpis z evidenční karty řidiče ze dne 31.10.2011.

Téhož dne, tj. 20.2.2012 uznal žalobce vinného z přestupku (toho, jehož znění a popis uvedl žalobce v žalobě), za uvedené jednání mu byla uložena pokuta v částce 8.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6-ti měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000,-Kč.

V odůvodnění pak dále popsáno přestupkové jednání i omluvy žalobce.

Dále uvedeno, že při rozhodování o výše sankcí za přestupek, za který se ukládá pokuta od 5.000,-Kč do 10.000,-Kč a zákaz činnosti od 6-ti měsíců do 1 roku, posuzoval správní orgán závažnost přestupku v souvislosti s místem a dobou spáchání přestupku, mírou překročení nejvyšší dovolené rychlosti a způsobenými následky. Závažnost přestupku zvyšuje skutečnost, že k přestupku došlo v odpoledních hodinách a nejvyšší dovolená rychlost byla překročena o 60 km/hod. Jako polehčující okolnost posoudil správní orgán místo konání přestupku, kterým je dálnice D1. Ta je svým charakterem určena pro vyšší rychlost. Závažnost přestupku snižuje také fakt, že při přestupku nedošlo jak k ohrožení, tak ani k omezení ostatních účastníků silničního provozu. Správní orgán posuzoval také osobu pachatele, a to na základě výpisu z evidenční karty řidiče. Zde má obviněný celkem 4 záznamy v období od 20.3.2009 do 1.3.2011, z nichž posledně evidován je pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

S tímto rozhodnutím správního orgánu žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, kdy obsah odvolání je totožný s obsahem podané žaloby.

K odvolání je připojeno potvrzení praktického lékaře MUDr. F. K., vydané dne 9.3.2012 na žádost žalobce, kde uvedeno, že žalobce je v dočasné pracovní neschopnosti od 4.1.2012 dosud. Jelikož se jedná o chronickou diagnózu, nedokáže ani soukromý praktický lékař ani odborní lékaři v současné době zhodnotit event. konec dočasné pracovní neschopnosti. K tomu přiloženo Potvrzení o trvání dočasné pracovní neschopnosti (kopie), kde uvedeno, že dočasná pracovní neschopnost D. B. ke dni 29.2.2012 dosud trvá a toto potvrzení je vystaveno 9.3.2012 a dále pak přiložen k odvolání II. díl Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené MUDr. F. K. 4.1.2012 (tedy stále totéž rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti).

30.8.2012 pak vydal žalovaný pod č.j., sp. zn. rozhodnutí, kdy odvolání žalobce zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že žalovaný posoudil omluvy zaslané obviněným a má za to, že lze jednoznačně vyvodit jejich účelovost. Nejen, že se obviněný vždy omluvil těsně před termínem ústního jednání – nejde tedy o omluvy včasné, nikdy se také nesnažil o domluvení jiného vhodného termínu, pouze se vždy pasivně omlouval ze stanoveného termínu. V rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti je uvedena adresa na které měl obviněný, údajně bez možnosti vycházek, pobíhat během své chronické nemoci, na této adrese nebyl poštovním doručovatelem nikdy zastižen a veškeré písemnosti byly dosílány na

adresu V případě přestupkového řízení je na místě vyžadovat náležité omluvy (tedy včetně důležitých důvodů), neboť vzhledem k jednoroční prekluzivní lhůtě se omluvy stávají často prostředkem obstrukčního jednání. Z postupu obviněného je zřejmé, že tomu bylo tak i v tomto případě. O tom svědčí i skutečnost, že na rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti obviněného je jako zaměstnavatel uvedena společnost, v níž má obviněný postavení statutárního orgánu (jednatel). Jak poukázal i správní orgán I. stupně, je nepřijatelné operovat s jedním dokladem po celou dobu řízení, když se má jednat o vážné, soudě i dle nepovolených vycházek, chronické onemocnění, navíc je takový doklad vystavený soukromým praktickým lékařem a chybí tak odborné vyšetření. V rozsudku NSS č.j. 7As 9/2009 – 66, který uvedl i obviněný ve svém odvolání je mj. uvedeno: „...*Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení...*“. Vzhledem k tomu, že se nejednalo, ve světle výše uvedených skutečností, o omluvu řádnou ani včasnou, projednal správní orgán I. stupně přestupek v nepřítomnosti obviněného v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Obviněný měl možnost se při ústním jednání seznámit s podklady, vyjádřit se k nim a navrhnout další důkazy, o což se nedostatkem procesní obezřetnosti připravil. O postoupení věci k jinému místně nepřislušnému správnímu orgánu nelze žádat, neboť zákon o přestupcích nic podobného nezná. Zákon o přestupcích pouze upravuje situace, kdy správní orgán tak může učinit (ust. § 55 odst. 3), nebylo tedy jeho povinností a ani nemohl o takové žádosti rozhodnout jiným způsobem.

Odvolací orgán nesouhlasí s námitkou, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho odůvodnění je srozumitelně uvedeno, co vedlo správní orgán I. stupně k rozhodnutí o vině a jakými důkazními prostředky se řídil.

Policisté při kontrole vozidla dostatečně ztotožnily řidiče a není tak pochyb o tom, že řidičem v době přestupkového jednání byl právě obviněný. Z podkladů pro rozhodnutí je dle odvolacího orgánu vyvoditelné, že přestupek byl obviněným spáchán úmyslně, neboť k překročení rychlosti došlo v krátkém časovém úseku několikrát a jednalo se o výrazné překročení rychlosti, které muselo být patrné i bez kontroly tachometru. Vzhledem k tomu, že ke spáchání tohoto přestupku stačí zavinění z nedbalosti a jediný vliv tak má subjektivní stránka přestupku na určení výše sankce, kterou však zvolil správní orgán I. stupně na spodní hranici u zákazu činnosti a v polovině rozsahu u výše pokuty, je zřejmé, že správní orgán I. stupně pohlížel na přestupek jako by byl spáchán z nedbalosti, což je ve prospěch obviněného a není tak tímto ovlivněna zákonnost rozhodnutí. Společenskou škodlivostí (materiální stránkou) se správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval v části, ve které určoval výši sankcí. Při výzvě k doplnění odvolání není dle odvolacího orgánu nutné vydávat usnesení, neboť odvolání lze doplnit kdykoliv, pokud není vydáno rozhodnutí, účastník řízení tak není zkrácen na svých právech a uplynutí určené lhůty má vliv pouze na zaslání spisového materiálu správním orgánem I. stupně odvolacímu orgánu.

Žalovaný pak uvedl, že ze skutkového hlediska je přestupek obviněného prokázán a správní orgán I. stupně ve věci zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá zásada materiální pravdy koncipovaná v ust. § 3 správního řádu. Dle podkladů

napadeného rozhodnutí obviněný dne 11.9.2011 v 16:17 hod byl hlídkou Policie ČR přistižen při překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici D1 km 109 ve směru jízdy na Brno o 60 km/hod. Správní orgán I. stupně protiprávní jednání obviněného správně kvalifikoval jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f), bod 2 zákona o silničním provozu a po provedeném ústním jednání uznal obviněného vinným z přestupku a spolu s náklady řízení dle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil sankce podle ust. § 125 c), odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokutu ve výši 8.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců správní orgán I. stupně řádně odůvodnil, odvolací orgán se s výší sankce a jejím odůvodněním ztotožňuje.

Pokud pak jde o žalovaného, ten stejně jako žalobce, který poukázal v žalobě na řadu judikátů NSS, ve svém závěrečném návrhu poukázal na rozsudek NSS č.j. 1As 116/2012 – 25, podle kterého náležitá omluva zahrnuje i podmínku její včasnosti. Uvedl, že za včasnou lze považovat pouze takovou omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání. Jednání žalobce, jak uvedl žalovaný, je chápáno žalovaným spíše jako procesní taktizování, vedené snahou co nejvíce oddálit projednání přestupku. Pokud by žalobci navíc skutečně šlo o řádné projednání věci, mohl a měl si dostatečně střežit svá práva a o důvodnostech svých omluv se mohl efektivně informovat například prostřednictvím telefonátu osobě, která věc projednávala (viz opět rozsudek NSS, sp. zn. 1As 116/2012).

Zhodnocení věci krajským soudem.

Podle § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Žalobce ve své žalobce vznesl několik námitek, zásadní žalobní námitkou však bylo to, že správní orgán I. stupně jednal o přestupku žalobce bez jeho osobní přítomnosti u nařízeného jednání, ač se žalobce řádně a včas omluvil, a to z důležitého důvodu, kterým byla jeho dlouhodobá pracovní neschopnost, když jednání se nemohl zúčastnit kvůli vážným, chronickým zdravotním problémům, o čemž vždy před jednáním zaslal správnímu orgánu lékařskou zprávu svého praktického lékaře, a žalobce měl za to, že právě v důsledku toho, že nemohl vysvětlit a objasnit některé skutečnosti, tedy, že přestupkového jednání se nedopustil on, že pouze on jednal s policisty, nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Krajský soud v Brně v tomto směru nesdílí názor žalobce o jeho řádné a včasné omluvě, když věc shrnuje takto:

První jednání týkající se projednání přestupku bylo nařízeno na 6.12.2011. Žalobce předvolánku k jednání obdržel 3.11.2011 a správnímu orgánu zaslal omluvu z nařízeného jednání, kterou zdůvodnil pracovní neschopností a zaslal den před nařízeným jednáním tj. 5.12.2011 a doložil neschopenkou z 29.11.2011 vystavenou praktickým lékařem MUDr. F. K.Tuto omluvu správní orgán uznal. Další jednání správní orgán nařídil, na 11.1.2012, přičemž předvolánku k nařízenému jednání žalobce dostal 20.12.2012. Z nařízeného jednání se opět omluvil, omluva byla doručena správnímu orgánu 9.1, tedy 2 dny před nařízeným jednáním a doložena byla kopií neschopenky vystavenou opět praktickým lékařem MUDr. F.

K., a to 4.1.2011. Třetí jednání pak bylo nařízeno na 31.1.2012, když předvolánku k jednání žalobce obdržel 19.1.2012, opět zaslal správnímu orgánu omluvu z tohoto jednání, omluvil se opět z důvodu pracovní neschopnosti, když byl předložen 1. díl kopie pracovní neschopenky vystavené MUDr. F. K., opět dne 4.1.2011 a omluva byla doručena správnímu orgánu 1 den před nařízeným jednáním tj. 30.1.2012. Počtvrté pak bylo jednání nařízeno na 20.2.2012, když předvolánku žalobce obdržel 13.2.2012 a omluva byla zaslána a doručena správnímu orgánu téhož dne, kdy bylo nařízeno jednání, tj. dne 20.2.2012. Žalobce se opět omlouval z důvodu, že je v pracovní neschopnosti a opět přikládal kopii jednoho dílu neschopenky opět ze 4.1.2012, vystavenou praktickým lékařem MUDr. F. K.

Žalobce tedy zaslal celkem 4 omluvy z nařízeného jednání o přestupku, přičemž druhá, třetí a čtvrtá omluva byly doloženy kopií dílu neschopenky, vystavené 4.1.2012 praktickým lékařem MUDr. F. K. (tedy vždy stejná neschopenka ze stejného data). Z těchto kopií neschopenek nevyplývá nic jiného, než že žalobce je práce neschopen od 4.1.2012, z vystavené neschopenky nevyplývá, pro jakou diagnózu byl žalobce uznán práce neschopným, nevyplývá z ní, zda žalobce byl v rámci pracovní neschopnosti předvolán k nějaké lékařské kontrole, případně, zda byl odeslán na nějaké odborné vyšetření. Z uvedených kopií dílu neschopenky pouze vyplývá, že v době pracovní neschopnosti žalobci nebyly povoleny žádné vycházky.

Žalobce, když pak podal odvolání do prvostupňového správního rozhodnutí, předložil opět jeden díl neschopenky, opět ze 4.1.2012 a potvrzení praktického lékaře MUDr. K., vystavené 9.3.2012 na vlastní žádost žalobce, z něhož vyplývá, že jmenovaný je v dočasné pracovní neschopnosti od 4.1.2012 dosud, a jelikož se jedná o chronickou diagnózu, nedokáže ani jmenovaný lékař, ani odborní lékaři v současné době zhodnotit konec dočasné pracovní neschopnosti (to uvedl praktický lékař).

Krajský soud v Brně uzavírá, že celkem 3x se žalobce omlouval ze zdravotních důvodů na základě jedné neschopenky, vystavené 4.1.2012, neschopenky, na níž není uvedena ani jedna kontrola praktickým lékařem, nebylo předloženo žádné vyšetření od odborného lékaře, přičemž z potvrzení praktického lékaře z 9.3.2012 vyplývá, že žalobce navštívil nějakého odborného lékaře. Z neschopenek nevyplývá, o jakou diagnózu (chronickou) se jedná, zda se např. jedná o průduškové astma, páteřní problémy atd. Krajský soud v Brně se tedy ztotožňuje se stanoviskem správních orgánů v tom, že se jedná v případě omluv žalobce o omluvy, které nejsou omluvami náležitými, neboť žádná ze skutečností, o nichž soud hovoří, z těchto potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti nevyplývá, takže správní orgán si nemohl udělat přehled o tom, kvůli jaké nemoci je pracovní neschopnost v případě žalobce vystavena, jak dlouho nemoc potrvá, aby případně mohl tuto situaci zhodnotit. Vystavené pracovní neschopenky (alespoň poslední dvě) v případě žalobce vedou k jednoznačnému závěru soudu, že se jednalo pouze o taktizování žalobce, tedy prodlužování doby, ve které nebude moci být jeho přestupek projednán správním orgánem, když k přestupkovému jednání došlo 11.9.2011 a ještě i 9.3.2012, tedy za 6 měsíců (bez dvou dnů) od spáchání přestupku žalobce předkládá stále jednu a tutéž neschopenku a z potvrzení praktického lékaře vyplývá, že vůbec nemůže uvést, s ohledem na chronické onemocnění žalobce, kdy bude dočasná pracovní neschopnost ukončena, aniž by opět uvedl, o jakou diagnózu se jedná a z potvrzení jakého odborného lékaře vyplývá, že nelze stanovit dobu (ani přibližně), kdy bude pracovní neschopnost ukončena.

Žalobce tedy ještě půl roku poté, kdy došlo ke spáchání přestupku, stále argumentuje jednou pracovní neschopenkou bez jakýchkoliv kontrol či přiložení odborných vyšetření, kdy

toto nelze vyložit jinak, než že žalobce se snažil protahovat správní řízení, aby v jednoroční lhůtě stanovené v § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nebylo možno přestupek projednat a řízení o přestupku by muselo být zastaveno.

Navíc je také s podivem, a i to svědčí o protahování jednání, že žalobce v dokladu o dočasné pracovní neschopnosti uvedl adresu, na které se bude v době pracovní neschopnosti zdržovat, a to, přičemž kromě jednoho případu (1.2.2012) se ani v jednom případě nepodařilo na tuto adresu žalobci předvolání k jednání doručit, kdy ve všech případech bylo uvedeno, že písemnost má být doslána na adresu, zvláště pak, když z předložených dokladů o dočasné pracovní neschopnosti vyplývá a tvrdí to i samotný žalobce, že v době pracovní neschopnosti od 4.1.2012 žádné vycházky neměl, tedy je jasné, že se měl zdržovat na adrese

V souladu s taktizováním je i ta skutečnost, že žalobce žádal správní orgán při první omluvě k nařízenému jednání, aby z důvodu vhodnosti, zejména s ohledem na jeho zdravotní stav, bylo projednání přestupku přeloženo z Jihlavy do Brna. Pokud však byl v pracovní neschopnosti již od 29.11.2011, jak sám uvedl, bez možnosti vycházek, nemohl by se dostavit ani k jednání nařízenému u správního orgánu v Brně, alespoň takto to tvrdila u soudního jednání i právní zástupkyně žalobce, takže ani v Brně by přestupek nemohl být projednán za osobní účasti žalobce.

Dle názoru soudu jde jednoznačně o taktizování žalobce, aby přestupek v jednoroční lhůtě nemohl být projednán.

Navíc pak toto taktizování vyplývá i z omluv žalobce, které byly zasílány správnímu orgánu vždy „těsně“ před nařízeným jednáním, v jednom případě 2 dny před jednáním, v jednom případě jeden den před nařízeným jednáním a naposledy, omluva na jednání 20.2.2012, byla doručena tentýž den, na který správní orgán nařídil jednání o přestupku. Tvzení žalobce v tom smyslu, že omluvy byly zasílány v den jednání, nebo jeden, maximálně dva dny před jednáním z toho důvodu, že žalobce ani v jednom případě nemohl dopředu vědět, zda nebude jeho dočasná pracovní neschopnost již ukončena, soud pokládá rovněž pouze za výmluvy žalobce, neboť z předložených kopií dílu neschopenek ani v jednom případě nevyplývá, že od 4.1.2012 do 9.3.2012 měl žalobce alespoň jednu kontrolu svého zdravotního stavu nebo že by zde bylo doloženo nějaké odborné lékařské vyšetření, z něhož by bylo i pro správní orgán seznatelné, o jakou chorobu v případě žalobce se jedná a kdy lze alespoň výhledově předpokládat ukončení dočasné pracovní neschopnosti tak, aby přestupek mohl být včas, tedy v jednoroční lhůtě, projednán.

V tomto směru soud také odkazuje na rozsudek NSS č.j. 1As 116/2012 – 25, na nějž odkázal již ve svém závěrečném podání žalovaný a s nímž se soud ztotožňuje.

V případě žalobce soud musí konstatovat, že jeho poslední dvě omluvy byly zaslány 30.1.2012 před nařízeným jednáním na 31.1.2012 a poslední omluva byla zaslána a dodána na podatelnu Magistrátu města Jihlavy teprve v den nařízeného jednání tj. 20.2.2012, tedy v den, kdy přestupková věc měla být projednána.

Zde krajský soud uvádí, že žalobce nemohl a neměl důvod spoléhat na to, že když jeho předchozí tři omluvy byly správním orgánem uznány a jednání odročeno na jiný termín, že se tak stane v každém dalším případě jeho omluvy, zvláště pak, pokud jde o jednání nařízené na 20.2.2012; Toto jednání bylo nařízeno po více než 5-ti měsících od spáchání přestupku a

správní orgán věděl, že věc bude muset být oběma správními orgány, pokud by došlo k odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, projednána a rozhodnuta do 1 roku od spáchání přestupku. Soud se tedy ztotožňuje se stanoviskem správního orgánu, že žalobce se nedostavil k nařízenému jednání 20.2.2012, bez náležité omluvy, tedy že správní orgán mohl věc projednat a rozhodnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku a neporušil tím zákon.

Soud uzavírá, že žalobce si dostatečně svá práva nestřežil, pokud spoléhal na to, že na základě jedné neschopenky budou nařízená jednání i v budoucnu odročována, a to na základě stále stejné, tedy jedné neschopenky, z níž se kromě data jejího vystavení nedalo vůbec nic „vyčíst“, přičemž žalobce nevyužil žádnou jinou možnost komunikace se správním orgánem, například možnost telefonické domluvy s příslušným pracovníkem, kdy mohl dohodnout jiný termín, nebo zjistit od něho, že na další omluvy správní orgán již nebude reflektovat, když vzhledem k této konkrétní okolnosti případu (dlouhodobá pracovní neschopnost) se jevila jako nejvhodnější komunikace telefonická, jež případně mohla písemnou omluvu doplnit či upřesnit.

Soud tedy uzavírá, že za daného skutkového stavu k porušení ust. § 74 odst. 1 správního řádu ze strany správního orgánu nedošlo.

Pokud pak jde o další námitky žalobce, i zde soud uvádí, že důvodné nejsou, neboť z připojeného policejního spisu je zcela jasné, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, když správní orgán měl k dispozici dostatek důkazů, a to jednak Oznámení přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, příslušnou fotodokumentaci, ověřovací list silničního rychloměru PolCam PC 2006 v.č., když z těchto dokladů vyplývá, že přestupcem byl jednoznačně policisty ztotožněn žalobce, a to z předloženého průkazu totožnosti i řidičského průkazu, kdy není nejmenších pochyb o tom, že k záměně řidiče nedošlo, nic takového netvrdil ani žalobce. Pokud by toto bylo pravdou, zcela jistě by takové stanovisko vyjádřit v kolonce „Vyjádření přestupce k okolnostem, které jsou mu kladeny za vinu“, přičemž žalobce nic takového nevyjádřil po zastavení policisty a projednávání přestupku a soud nemá nejmenšího důvodu nevěřit skutečnostem uvedených policejní hlídkou ve složení policistů a, neboť ti pouze vykonávali svou práci, plnili služební povinnosti, na vyřízení přestupku neměli žádný osobní zájem, tedy zájem na tom, aby z přestupku obvinili nevinného občana, a ani z žádného podání žalobce nevyplývá, že by z nějakých dřívějších případů či okolností měli uvedení policisté k němu negativní vztah a chtěli mu jistým způsobem ublížit. Měření pak bylo prováděno správně silničním rychloměrem, který byl ověřen a bylo potvrzeno, že jej lze používat k měření rychlosti za dodržování „Návodu k obsluze“ v době, kdy byl přestupek spáchán (viz ověřovací list) a policisté jsou zajisté v tomto směru proškoleni.

Žalobce, ač k tomu měl v průběhu správního řízení možnost, neboť měl být bdělý, když věděl, že se nebude moci k nařízenému jednání dostavit, mohl, pokud měl pochybnosti o přestupku, jež mu je kladen za vinu, i telefonicky, písemně nebo elektronicky komunikovat se správním orgánem, sdělit mu, že přestupcem nebyl on, kdo jím byl a navrhnout případně provedení nějakých důkazů, což žalobce neučinil.

Po celou dobu, kromě omluv, zůstal však zcela pasivní.

Není ani důvodná námitka žalobce, že nebylo prokázáno v jeho případě zavinění přestupkového jednání.

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle § 4 odst. 1 přestupkového zákona přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.

Podle odst. 2 § 4 přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel

- a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo
- b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s ním srozuměn.

Z připojeného policejního spisu vyplývá, že v úseku, kde byl žalobce měřen hlídkou Policie ČR, a to na dálnici D1, v úseku, který je v Oznámení přestupku uveden, je povolená rychlost 130 km/h, přičemž silničním rychloměrem PolCam byla žalobci naměřena rychlost 196 km/hod, po odečtení stanovené tolerance byla výsledná rychlost 190 km. Je tedy zcela evidentní, že došlo k velmi výraznému překročení rychlosti, a to o 60 km/hod, kdy takto zkušený řidič, jakým žalobce je, musel vědět, že výrazným způsobem překročil povolenou rychlost, a že svým způsobem jízdy mohl ohrozit na zdraví nebo životě anebo na majetku sebe nebo i ostatní řidiče, a přestupek byl tedy spáchán úmyslně dle § 4 odst. 2 písm. b), zákona o přestupcích.

Podle ust. § 3 přestupkového zákona, který byl citován, však k odpovědnosti za přestupek postačí i zavinění z nedbalosti. Zavinění bylo žalobci zcela jednoznačně prokázáno, a to tím, že věděl, že překračuje, a to zcela zásadním způsobem, zákonem stanovenou rychlost na dálnici a že v důsledku toho může dojít k vážným následkům.

Pokud pak žalobce namítal v žalobě, že odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nebylo vydáno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, ani v tomto se soud se stanoviskem žalobce neztotožnil.

Dle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně vyplývá, že skutkový stav vzaly správní orgány za prokázaný z podkladů založených v policejním spise, který měly správní orgány k dispozici, což je správné, neboť z nich vyplývá, kdy a jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil, jak toto jeho jednání bylo zjištěno a v době, kdy správní orgány rozhodovaly, nenastala naprosto žádná okolnost, která by některý z těchto listinných důkazů zpochybnila, tedy že by něčím bylo přestupkové jednání, jež bylo žalobci kladeno za vinu, zpochybněno.

Pokud pak jde o uloženou sankci ani zde nelze správnímu orgánu nic vytknout, neboť uložené sankce a jejich výši a délku odůvodnil příslušným zákonem ustanovením, zdůvodnil, k jakým polehčujícím a přitěžujícím okolnostem přihlédl, v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Soud uzavírá, že ani jedna z žalobních námitek žalobce důvodná není a proto soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, ve věci byl úspěšný žalovaný, vznikly mu náklady jízdného právního zástupce žalobce k nařízenému jednání 22.5.2013, jízdné osobním automobilem Jihlava Brno a zpět, které právní zástupce vyčíslil a doložil a byly také žalovanému soudem přiznány.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně